

De a végtelen idő is elmúlt és mire a fényes korong ledobta a vakság testét magáról, Ryamras fönt állt a hegyen és olyan fényesnek hitte magát, mint a fényes korong, talán még annál is fényesebbnek. Feundrah a fáradságtól, az elfolyt vértől a lábához rogyott.

Ryamras szemei lehúnytan égtek és a vállán a kincsek súlyosodtak. A szeme lehúnyt, de a két kezével szórta már a csillogást a kibontott rongyokból le, le az áldozatot a hegy másik oldalára, a feneketlen szakadék éhes szájába. Dobta a kincseket és mikor az utolsó gyöngy hullott ki a markából, Feundrah karja elgyöngült ott Ryamras lábánál és Feundrah gyönyörű teste is a többi vagyionok, kincsek után zuhant a szakadékba. Ryamras szeme lehúnyt volt akkor is.

A pillanat elkövetkezett. Ryamras csodaváró szeme kinyílt, látott.

És ott a hegy másik oldalán a fényes korong most csak épúgy tüzelt, szórta a fényét, épúgy, mint másutt, mint Orindban, a Kuon folyó mellett, — olyan távol, elérhetetlenül távol volt, mint máskor. És a völgy ölében, alant kis város élt, épolyan, mint Orind városa, a Kuon folyó mellett.

Ryamras fájdalmat érzett, nagyon nagy fájdalom tépte, már a tőre után nyúlt, hogy leszúrja önmagát is áldozatnak, de a pillantása közben a fényben ragyogó messzeséget kutatta és meglátott ott a távolban egy másik hegyet, magasat, óriás sziklát, mindeniknél magasabbat és az arca most már csillogott. A kéz visszanyomta a tört a tokba.

Aztán boldogan olvasta a rongyos kendő írását. Elmosódottan, de látszotak a betűk:

«A nagy sziklák mögött, mi van a hegy mögött? Ott születik a nap?

Hozd meg az áldozatot és megtudod!»

Magához szorította csodás kendőjét és megindult a völgybe le, a kis város felé, amelyen túl, ott az óriás nagy hegy mögött lebukik a fényes korong, hogy aztán minden virradatkor diadalmasan győzzön a vakság felett...

Emberek, Ryamras volt a remény!...

ÁLLT A VILÁG VASBAN...

(A bajai Hősök kövére.)

Állok a kert mélyén felszökkent, ősi magyar kő,

Vallani véres idők harcai közt a magyart.

Balsors ülte mezőnk, tora hangos a kék Duna mellett,

Jajjal vert kenyertünk s könnyes ízű mosolyunk.

Hős fiaink vérén pirosult Európa hiába,

S kardunk bő heve nyert száz diadalt a jogért.

Győzni serény akarat feszíté viadalra kikeltünk,

Szent eszmék igazát védte merész lobogónk.

Állt a világ vasban... most éj üli már ama harcot,

Nemzeti nagylétünk romja borong mezején.

Árnyakat ingat a táj, gyászt hord a magyar horizont, ám

Mélye mögül pirosan izzik a hajnal elő.

Hódsághy Béla.